

het hem benauwd maakte. Toen hem ten slotte door het aanhouden van zijn vrouw de zaak begon te vervelen, en hij op een mooien zomervond den dorpsschoolmeester in zijn tuintje bezig zag, stapte Trommers van zijn melkwagentje, waarmede hij naar het dorp geweest was, en sprak op zijn gewone hooghartige manier den nog jongen man aan.

„Zeg eens, meester, hoe komt het toch, dat die jongen van Jauk Jorringa altijd mijn Freek maar ongestraft afranselt? Kun je daar geen stokje voor steken?”

De schoolmeester, een vriendelijk maar flink man, keek op van zijn boonenstruiken, die hij bezig was te wieden.

„Goeden avond, meneer Trommers,” klonk het kalm en rustig over het groene hekje, dat meesters tuin van den rijweg scheidde, en Toon Trommers voelde den steek, want het bloed vloog hem naar het gelaat. Met enkele woorden beduidde de meester den rijken boer, dat de eigenlijke schuldige Frederik was, maar dat beide jongens herhaaldelijk gestraft waren voor hun vechten, en meester besloot met de verzekering, in het vervolg eens bijzonder op Idze en Frederik te letten.

(Wordt vervolgd.)

GEDICHT.

Het hart, dat zich uitstorten wil,
Is elk woord lief van zijn gedicht:
't Draagt iets mee van 'tinwendig licht,
Dat het doortrilt, waarin 't zich baadt,
Als morgenaarde in dageraad.

Zoo heerlijk is geen ding op aard
Als heerlijkheid van 't dichterlied:
Geen zonnelicht, en maanglans niet,
En niet 't zoo hel en fel als vuur
Lied van den vogel van 't azuur.

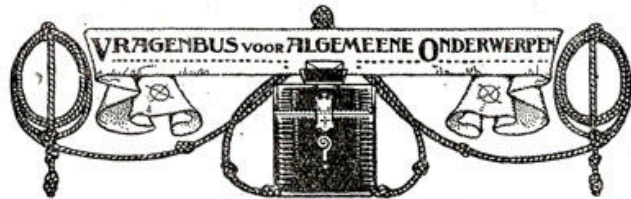
't Bedrukt en moegepind gemoed
Vindt daar z'n uitkomst, daar z'n vree,
Z'n toevlucht voor al 't wereldsch wee;
Daar klaagt het hart z'n smart vrij uit,
Daar jubileert verrukking luid!

En al de schoonheid van deze aard:
Wat voor een tijd is en versterft,
Vindt daar het leven, dat het derft,
Dat uitvlamt boven 't sterfelijk schoon,
Als ziel ontstijgt z'n aardsche woon.

En alle schoonheid van de ziel
Komt daar in tijdelijkheid aan 't licht,
Verbeeldt in glans haar aangezicht,
Dat, wie haar eenmaal heeft aanschouwd,
Haar onvergetelijk onthoudt.

Vervul mij met uw rythmen gansch,
Gij, geest van 't lied, en laat mij zijn
Van uwe schoonheid maar een schrijn,
Door wiens armoede en duisternis
Uw licht meer diep en stralend is!

J. A. RISPENS.

Voortekens. — De doolhof van Creta.

E. L. te A. schrijft: Meermalen vernam ik iets, dat met voortekens in verband staat. Zoo b.v. van een steffeval, hetwelk is uitgekomen. Men had dan b.v. een lijkist gezien op een plaats, waar later in werkelijkheid een kist heeft gestaan. Ook hoorde ik van droomen, niet in den gewonen zin, maar die met een zeker gevoel gepaard gaan, dat daar iets op volgen zal. Weet u ook, of zoo iets bestaat, of is het bijgeloof? Staat dit in verband met een helm geboren te zijn? Of is het een hersenschim of iets, dat met de werken van Satan in verband staat?

Ik heb steeds hieraan geloofd, ook omdat een in zijn handel en wandel vrome man mij er een en ander van vertelde, dacht dat dit alles een gevolg van den zondeval in het Paradijs was, waardoor de wereld in het booze ligt, en allerlei ellende, zooals ziekte en dood, op de aarde heerschen.

Een gesprek met iemand, die niets van dit alles gelooft en het vreeselijk bijgeloovig vindt, is oorzaak van deze vraag.

Antw. — Aan den mensch zijn door God allerlei gaven van geest en verstand toebedeeld. Daarbij komen nog bijzondere gaven, die slechts enkelen ten deel vallen, zooals de gaven der profetie, der gezondmaking, enz.

Door de zonde is het zieleleven van den mensch bedorven. Thans werken daarop tweeërlei invloeden, die van God en die van den booze. Allerlei stemmen, teekenen en verschijnselen uit het gebied van het onstoffelijke, uit het „geestenrijk,” komen tot ons. De Geest Gods werkt. Maar ook gaat Satan rond als een brieschende leeuw.

Voortekenen, voorgevoelens en al dergelijke zijn stemmen uit de andere wereld, waartoe wij krachtens onze ziel behooren. Doch onze kennis van die andere wereld is, zoo lang wij op aarde zijn, zeer beperkt. Ook is niet altijd en aanstonds uit te maken, of wat wij opmerken komt uit het Goddelijk gebied dan wel uit het Satanische.

Voorspellingen, betekenisvolle droomen, voorgevoelens zijn daarom volstrekt niet onvoorwaardelijk als uit den Booze te beschouwen. Maar we hebben te letten op hun strekking en hen te toetsen aan Gods Woord, daarbij biddend om wijsheid en licht. Voor lichtvaardigheid in aannemen of verwerpen dient zeer gewaakt.

Onze lezer D. S. heeft gehoord van den doolhof van Creta. Hij vraagt nu wat dit is.

Antw. — Deze vraag verplaatst ons in den tijd zonder jaartallen, d. w. z. in den Griekschcn fabeltijd, waarbij men het met de feiten, enz., niet te nauw moet nemen.

Toen regeerde op het eiland Creta zekere koning Minos. (Creta, later Candia, komt o. a. in den Bijbel voor. Het ligt in het Zuiden van den Archipel, dicht bij Griekenland.) Hij was een wreedaard en schijnt zeer willekeurig geregeerd te hebben. De doolhof was een bouwwerk, waarschijnlijk in tuinen gelegen, en vol gangen, kronkelpaden en doodlopende wegen en stegen. Die er eenmaal in gebracht was, vond zelden weer een uitweg, en had vaak een verschrikkelijk lot te wachten, waarover wij hier nu niet verder spreken.

De doolhof, een beroemd kunststuk uit de oudheid, was gebouwd door twee kunstenaars, Dedalus en Icarus. Toen het werk af was, vreesde Minos, dat die twee voor een anderen vorst ook wel eens zulk een doolhof konden maken, en hield hen daarom in den doolhof gevangen. Maar zij wisten alweer raad. Van linnen en andere stoffen maakten zij voor zich groote vleugels, wier stukken zij met was aaneen plakten. Daarop hechtten zij de vlerken aan hun schouders en vlogen toen de lucht in. — Vlieg-